

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **J. Z.**

skazanego z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 15 kwietnia 2025 r. wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z 10 kwietnia 2015 r. sygn. akt II AKa 73/13,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Rybniku

z 8 października 2014 r. sygn. akt III Ko 39/24 (V K 101/13),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

J. Z. wniósł pismo z 20 stycznia 2025 r., które potraktowane zostało jako osobisty wniosek o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 10 kwietnia 2015 r. sygn. akt II AKa 73/13, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Rybniku z 8 października 2014 r. sygn. akt III Ko 39/24 (V K 101/13). Z jego treści wynika, że J. Z. uważa się za osobę niewinną i niesłusznie skazaną. Kwestionuje poczynione przez Sądy obu

instancji ustalenia faktyczne, co w efekcie doprowadziło do przypisania mu odpowiedzialności za czyn z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i in.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniosek był oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. Powyższy przepis nakłada na sąd obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania pochodzącego od podmiotu nieprofesjonalnego pod kątem tego czy nie jest on oczywiście bezzasadny. Kontrola ta ma charakter *quasi* formalny, co oznacza, że w jej toku nie dochodzi do merytorycznego rozpoznania wniosku ani do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do wstępnego przeanalizowania treści wniosku, w celu ustalenia możliwości jego skutecznego złożenia. Wniosek, który jest bezzasadny w stopniu oczywistym, bez wzywania do usunięcia braków formalnych, musi spotkać się z odmową przyjęcia. Oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna „na pierwszy rzut oka”, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia (*zob. postanowienia SN: z 25 września 2015 r. sygn. akt II KO 49/15, OSNKW 2016/1, poz. 5; z 6 października 2015 r. sygn. akt V KO 56/15, niepubl.*).

Taka sytuacja wystąpiła na gruncie niniejszej sprawy. Skazany Z. K. w niniejszym wniosku podniósł argumentację, która była już wielokrotnie przedmiotem oceny Sądu Najwyższego, ostatnio w postępowaniu o sygn. IV KO 65/20, gdzie również odmówiono przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

W złożonym ponownym wniosku przez Z. K. argumentacja nadal sprowadza się do subiektywnej oceny materiału dowodowego i poczynionych ustaleń faktycznych, odwołującej się do gołosłownych, bo w istocie nieweryfikowalnych w obecnym czasie twierdzeniach jednej ze stron postępowania. Zważywszy, iż to na wnioskodawcy spoczywa ciężar wykazania faktu dopuszczenia się przestępstwa (*postanowienie SN z 22 grudnia 2020 r. sygn. akt I KO 29/20, LEX 3270626*), a ten warunek nie został spełniony tudzież, że postępowanie wznowieniowe nie stanowi powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”,

mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności orzeczeń zapadłych w sądach pierwszej i drugiej instancji, oczywista bezzasadność przedmiotowego wniosku o wznowienie postępowania nie budzi żadnej wątpliwości. Wznowienie postępowania może bowiem nastąpić wyłącznie w sytuacjach ściśle określonych przez ustawodawcę, co gwarantuje stabilność prawomocnych orzeczeń sądowych i pewność obrotu prawnego. Takich jednak podstaw we wniosku nie wskazano. W szczególności nie tylko nie wykazał, aby w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa i aby istniała uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia, ale również nie zostały w nim podniesione żadne nowe okoliczności, które mogłyby być ewentualną podstawą do rozpatrywania wniosku w kontekście przesłanki z art. 540 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. Skazany dążył we wniosku do kontestowania oceny materiału dowodowego i domagał się ponownej weryfikacji prawomocnego wyroku, co nie wpisuje się w żadną z podstaw wznowieniowych.

Implikacją takiej oceny było uznanie wniosku skazanego za bezzasadny w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k., co skutkowało odmową jego przyjęcia. W tych warunkach nie zachodziła potrzeba ustanowienia skazanemu obrońcy z urzędu w celu realizacji przymusu wynikającego z art. 545 § 2 k.p.k. Poczyniona wstępna kontrola wniosku służyć ma wszak eliminowaniu konieczności przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych, w sytuacjach, w których w stopniu oczywistym nie może on doprowadzić do wznowienia postępowania.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji postanowienia.

[J.J.]

[a.ł.]

